

Vážení divadelní přátelé,

píše se měsíc máj, kterému jsme uvykli, nevím vlastně přesně proč, když se po zimě příroda „rozkvetá“ už v dubnu, říkat květen. Obvykle naše divadlo uvádí na počátku již dávno rozkvetlého května poslední premiéry končící sezóny a chystá se na letní hraní na Biskupském dvoře. Letos je tomu poněkud jinak. Ano, přípravy na Biskupský dvůr jsou v plném proudu, režisér Igor Ondříček už se svým týmem zkouší s herci historickou fresku *Eliška/Rejčka*, kterou napsal spolu s dramaturgyní našeho divadla Klárou Latzkovou (myslím, že se máte – máme na co těšit), a za pár dnů začne stavební dodavatelská firma budovat tribunu i jeviště v prostorách Biskupského dvora. Ovšem s premiérami je tomu v této sezóně jinak. Jen velmi nerad připomínám (nechci totiž malovat čerta na zeď), že jsme v minulém roce nemohli znovu celých pět měsíců hrát, a to je právě onen důvod, proč jsme museli některé naše práce oproti obvyklému časovému režimu přeskupit.

A tak se stalo, že hned první dvě inscenace, které uvidíte v rámci Sezónního předplatného brzy po prázdninách, jsme už nazkoušeli a párkrát i zahráli na tzv. volnou kasu. Jedná se o rodinné drama o hledání smyslu života Tracyho Lettse *Mary Page Marlowová*, které báječně zrežiroval Mikoláš Tyc. Jako divák jsem si velmi užíval (a nebyl jsem sám) neobvyklé formy díla, které zobrazuje osudy jedné ženy v různých životních etapách. Tuto ženu hraje hned šest hereček a je vskutku neobyčejně napínavé sledovat, jak se nám může lidská bytost nazíraná v různých okamžicích života v nich jevit absolutně jinak. Další

inscenací, která sice již spatřila světlo světa, ale její oficiální slavnostní světová premiéra se odehraje v září, je historický muzikál Petra Štěpána, Miroslava Ondry a Robina Schenka *Devět křížů*. Na konci dubna se uskutečnila tři zcela vyprodaná představení a všechna zažila obrovské divácké ovace vstoj. Fascinující příběh dávné tragédie výtečně zrežirovaný Petrem Gazdíkem své diváky přímo uchvátil.

V současné době pak připravujeme ještě jednu inscenaci. Na konci měsíce února jsme uvedli v obnovené verzi heroické básnické drama

Edmonda Rostanda *Cyrano z Bergeracu* (všechny následující reprízy byly beznadějně vyprodány a diváci znovu vestoje aplaudují hercům v čele s úžasným Igorem Ondříčkem v roli Cyrana). A nyní chystáme nové uvedení naší jiné legendární inscenace *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). Žádné jiné představení na našem repertoáru nezažilo v Brně více repríz. Původní premiéra se odehrála 10. září v roce 1999 a od té doby jsme ji uvedli 350krát!!! (I když např. naše inscenace *West Side Story* zažila 800 repríz, většina z nich se však odehrála na zájezdech v zahraničí.) Premiéra nové verze *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) se uskuteční v mé režii 14. května na Hudební scéně našeho divadla, v nové dekoraci, v nových, tentokrát dobových kostýmech, s velkým orchestrem a samozřejmě se zcela novým obsazením s výjimkou role profesora Hradského, kterého bude znovu hrát Petr Štěpán v alternaci s nováčkem v této inscenaci Kristianem Pekarem. Nenechte si tento „bonbónek“ v repertoáru našeho divadla uniknout.

DOKOŘÁN

KVĚTEN
2022
CENA 48,- Kč

Než se vyhrábu z pracovního úrazu, přeji všem kolegům, kteří mě budou zaskakovat v divadle – Zlomte vaz.“ Dušan Vítězek

Stalo se...

V Hradci Králové jsme s našimi sólisty a celým orchestrem uspořádali koncert The Best of Broadway.

Na tiskové konferenci 21. dubna jsme představili sezónu 2022/2023.

Talent Radky Coufalové už nikoho nepřekvapí. Její sochy jsou momentálně ke koupi v kabinetu WWO ve Valticích.

30. ročník odborných soutěží piv pod značkou PIVEX uváděli Jana Musilová a Viktor Skála a vystoupili na něm i naši kolegové.

A vězte, že dobrého divadla si můžete užít i na festivalu *Dokořán pro hudební divadlo Brno 2022*, který konečně po dvou „nemocných letech“ naše divadlo znovu pořádá.

Na shledanou se s vámi při jakékoliv návštěvě našeho divadla za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Eliška Skálová bude novou My Fair Lady (ze Zelnáku)

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

Petr Hloušek

Snažím se netvářit kysele

Přítel a kolega Stanko Slovák s oblibou opakuje, že dějiny jednou ukáží, že jsme byli méně významní lokální umělci žijící v éře Petra Hlouška. Petr je opravdu nebývalý zjev – jednak kvalitou své práce, jednak tím, kolik té kvality je a napříč kolika uměleckými styly a druhy. A jelikož se na prvního máje potká s Abrahámem, byl to důvod s ním vypít kávu a nahazovat témata k vyprávění.

První ohromení uměleckým dílem

Tatínek mi od dětství kupoval knihy o umění, i když jsem se ještě výtvarně neprojevoval, tak to byla asi nějaká reprodukce, Leonardo a tak. Nebo takové věci jako obal *Dark Side of the Moon* od Pink Floyd, tajemné, mimo moji tehdejší životní zkušenost. A pak mě fascinovaly a fascinují stavby, když jsme šli na výlet do Brna, tak mě ohromoval třeba Petrov. Když o tom přemýšlím, tak ohromení z architektury bylo asi poprvé ve šlapanickém kostele, když jsem se koukal nahoru do kupole a slyšel dědečka, jak hraje na varhany.

Začátek cesty k umění

Kreslil jsem odjakživa, dělal jsem si průřezы lodí, už ve školce jsem na VŘSR vždycky musel kreslit Auroru, protože jsem to uměl nejlíp. Ale bavilo mě to, když jsem nemohl kreslit Titanic, tak aspoň Auroru.

První píseň, kterou jsem uměl zahrát na kytaru

Možná byla dokonce nějaká moje špatná vlastní – já hned jak začal hrát, tak jsem začal taky skládat. Ale když počítám cizí, tak to jistě bylo od Spirituál kvintetu z alba *Písničky z roku raz dva*, asi *Růžička* nebo *Batalion*. „Vino na kuráž a pomilovat markytánku...“

Píseň, kterou jsem hrál nejčastěji

No, když nepočítám svoje, tak *Wish You Were Here* od Pink Floyd. A něco od Stinga, ale tam mám třeba pět písní, které střídám, tam není jediný favorit. Ale mockrát jsem taky hrál *Na Okoř je cesta...*

První baskytara

Tu jsem si vyrobil sám, z jeklu a drátů z deštníku. Měla tři struny a zněla docela dobře, vlastně ne o moc hůř než první „regulérní“ basa Galaxy, kterou mi babička koupila za neuvěřitelných 1200 korun krátce po revoluci.

První koncert

To bylo až s kapelou, do lidušky jsem nikdy nechodil. A bylo to asi v roce 1991, v dnes již neexistující šlapanické hospodě Žuráň na svatbě bratra našeho kytaristy. Jmenovali jsme se *Triumf*, což se nám ale moc nelíbilo, tak jsme zvolili jiný skromný název a přejmenovali jsme se na *Notre Dame*.

Píseň, které bych chtěl složit sám

Nevím, jestli bych je chtěl složit sám, ale určitě jsou píseň, které mě tak okouzlují, že se z nich snažím inspirovat a to nejlepší trochu okopírovat. Což dělá spousta muzikantů a někteří to ani neví. Já to taky samozřejmě někdy nevím a až po čase si uvědomím, odkud jsem ten který postup nebo strukturu nevědomě ukradl.

Ale jsou píseň, které obdivuju bez dechu. A nemusí to být žádný art rock, jedna z písní, kterou stavím nejvýš, je *Dancing Queen* od ABBY. To mně vždycky vezme dech, jak je to postavené, ten zvláště přetržený refren, je to velmi nečekaně vymyšlené, a přitom naprosto chytlavé.

A umí mě okouzlit i velmi jednoduché píseň, když jsou dobře trefené. Vezmi si *Hit the Road Jack* od Raye Charlese, to je vlastně jednoduchý groove, čtyři akordy pořád dokola a nad tím prostinkým kolečkem se vznáší melodie a je to strašně dobrý. Ostatně třeba *Eclipse* od Pink Floyd, kterým končí zmíněná *Dark Side of the Moon*, je vlastně stejné kolečko, jenom pomaleji. To bych třeba nevymyslel. Já bych si na konec desky chtěl určitě dát něco rafinovanějšího, něco ambicióznějšího, hrozně bych se snažil a takhle dobře by to nedopadlo.

Učitel, který mě nejvíc ovlivnil

Milivoj Husák, ke kterému jsem chodil už někdy v šesté třídě na první lekce profi kreslení.

Na brněnské ŠUŘce Antonín Odehnal, kterého učil ještě Švabinský a který měl všechny klasické techniky perfektně zvládnuté. Díky němu si umím třeba pořad vyrobít mědiryteccké ryadlo.

A Pavel Dvorský, velká osobnost na poli vědecké ilustrace, u kterého i ta dokonale věcná vědecká kresba neztratí výtvarné gesto, dynamiku.

Počítal bych i ty, kteří mě inspirovali na dálku – třeba Albín Brunovský, kvůli kterému jsem se pak hlásil do Bratislavy na Vysokou školu výtvarných umění. A on zrovna z té školy odešel, takže přímo mě nikdy neučil, ale vzor to byl velký.

Ale v té Bratislavě mě učil Dušan Kállay, který viděl, že kreslit už umíme, tak se nám snažil spíš otevírat hlavy, abychom se byli schopni dostat „z akademismu do Picassa“. A pokud pojem učitele rozšíříme do minulosti, tak bych s dovolením počítal i ty Brueghely.

Největší divadelní role

Byla to vlastně moje jediná velká role, jinak už jsem vždycky hrál de facto muzikanta. A byla to jediná velká role, kterou jsem vzhledem ke své přirozené prkennosti (*smích*) mohl hrát, a sice Limonádový Joe. Ten totiž prkenný být vlastně musí. Takže to byla ta situace, kdy můžeš limit vydávat za stylizaci. (*smích*)

Pocit úspěchu u divadla

Já jsem optimista, takže už od té *Markety Lazarové*, kterou jsem v MdB debutoval, mám pocit, že mám vlastně úspěch pořad. A oni jsou na mě v divadle hodní, takže mě pořad chválí. (*úsměv*) Ale pravda je, že když teď po premiéře *Za zvuků hudby* ve Folketeateret v Oslu za mnou přišel zástupce majitele práv a recenzent z BroadwayWorld a pělí ódy na moji scénografii, tak to bylo hezké.

Co potřebuje scénograf, aby se prosadil ve světě

Asi musí hodně chtít. Protože já to opravdu nikdy nestudoval, a když si vezmu, kolik jistě šikovných lidí odchází z divadelních škol, znají dějiny divadla, mohou konzultovat se zkušenými scénografy... Já mám

„jen“ Jardu Milfajta, který mi dal několik hodně dobrých rad.

Každopádně se snažím být nekonfliktní, dialogický, netvářit se kysele a i připomínku nebo požadavek, který se mi nelíbí, vzít konstruktivně jako přirozené omezení, které při troše šikovnosti můžu zúročit ve svůj prospěch a prospěch celku. A stane se, že se snažís vymyslet něco, abys dostal tomu omezení, a přitom tam dostal to, co chceš ty, a pak zjistíš, že tě to omezení dovedlo k něčemu, co bys jinak nevymyslel.

Teď popřu to, co jsem řekl na začátku, ale mě za mlada scénografie nepřišla jako zajímavá profese. A dokud jsem se nedostal blízko k divadlu, tak jsem ji dělat nikdy nechtěl, přišla mi jako aranžování výloh. Ale postupně zjistíš, že divadlo ti naopak dává možnost glosovat a rozvíjet to nejlepší z architektury. A že opravdu stejně jako architekt u scénografie stále řešíš členění prostoru a jeho rytmus.

O scénografování na dálku

Samozřejmě je lepší, když znáš dobře dílny, v kterých se tvé scény vyrábí, když víš, na co si nedávají pozor, takže o to větší si ho musíš dát ty, nebo co naopak umí bezvadně. A je vždycky náročnější, když pracuješ v divadle, které vlastní dílny nemá a vyrobená scéna se tam musí vézt přes celou republiku nebo taky půl Evropy. Ale to je většinou omezení, které znáš dopředu a prostě víš, že mu musíš vzdorovat co nejpreciznějším zadáním.

Ale třeba ty věci, které dělám pro Norsko, se vyrábí v dílnách v Bukurešti. A ti jsou tak precizní, že jsem tam jel jen při první spolupráci, při tom *Za zvuků hudby*, kdy jsem tam pět dní pobyl. Ale od té doby jsme spáchali další dvě inscenace, u kterých jsme se vůbec fyzicky nepotkali, jen na online schůzích. A oni pokaždé tu scénu dovezli do Osla, postavili a bylo, neměnilo se vůbec nic. Teď budeme dělat *Matildu*, to tam asi pojedou.

Vysněný titul (zatím) nesplněný

Jeden mám a myslím, že teď je šance, že se ho nějaké divadlo chopí – a to je *West Side Story*. Strašně mě baví ta poezie cihel a re-

zavých požárních schodišť. A vím, že je to titul, u kterého takříkajíc nevymyslíš nic nového – pokud to nechceš dělat na Marsu nebo v době kamenné nebo ve Veroně – že ten základní přístup je vlastně daný, ale pohrát si s tím v konkrétním prostoru, to by mě bavilo. Když jsem teď viděl ten Spielbergův film, hrozně mě to v té chuti utvrdilo.

Vysněný titul splněný

Chtěl jsem moc dělat *Bídníky*. A povedlo se mi to a hned dvakrát, v Oslu a Bratislavě.

Co jsem se naučil od svých dětí

Nevím, jestli od dětí, ale s dětmi jsem se naučil, jak strašně důležitá je trpělivost. Že v mém podání jsou to ještě pořad spíš takové pokusy o trpělivost. A pak mě vybízí pořad ke snaze snažit se vidět svět dětskýma očima, s nadšením a radostí. Když si s Noemi kreslíme a já ji učím nějaké techniky, tak si pořad říkám, jestli dělám dobře, když ji ja-

koby učím akademismu. Jestli jí tím neberu tu neuvěřitelnou radost, s jakou kreslí. Jestli to není škoda.

Místo na nápady

My se tomu ve studiu smějeme, ale pokaždé, když cítím, jak se nade mnou vznáší ta aura nenápadů, tak jdu na záchod a vrátím se s nápadem.

Ale jinak obecně na to, co dělat, když nepřichází nápady, žádný trik nemám. Ono se to opravdu musí vysejít.

Kdy jsem si naposled pochutnal

Naposled, naposled... ale ten věneček, který jsme teď měli, byl taky super, ne?

(Skrz okno kavárny mává náhodně kolemjdoucí Jarda Milfajt a je jasno, že je čas rozhovor ukončit.)

Text: Jan Šotkovský

Světová premiéra 24. září na Hudební scéně

Robin Schenk Petr Štěpán Miroslav Ondra

DEVĚT KRÍŽŮ

historický muzikál

režie Petr Gazdík

DŘEVO

PLAST

HLINÍK

VÁŠ DODAVATEL OKEN A DVEŘÍ

www.oknostyl.cz

FESTIVAL DOKOŘÁN

PRO HUDEBNÍ DIVADLO 2022

10.-14. ČERVNA

- 10. 6.** 15:30 | Hudební scéna | **GRAND HOTEL** | Městské divadlo Brno | Před představením proběhne slavnostní předání Cen magazínu Musical-opereta za rok 2021
19:00 | Činoherní scéna | **ŠPINARKA** | Divadlo Petra Bezruče Ostrava
22:00 | Dvorana MdB | **SIXMEN** | koncert – vstup volný
- 11. 6.** 16:00 | Dvorana MdB | **POCTA JANU SKÁCELOVI** | poeticko-hudební matiné vstup volný
18:00 | Činoherní scéna | **TRIO** | Divadlo Koper (Slovinsko)
20:00 | Hudební scéna | **LAZARUS** | Městská divadla pražská
- 12. 6.** 18:00 | Činoherní scéna | **PINGLS ANEB HOT CAFÉ REVUE** | Lindo, hop! a Originální pražský synkopický orchestr
20:30 | Dvorana MdB | **Karel Gón „70“** | jubilejní koncert z písní stálého autora MdB vstup volný
- 13. 6.** 18:00 | Činoherní scéna | **SMOLÍKOVI** | Studio Dva
20:00 | Hudební scéna | **NĚCO SHNILÉHO!** | Divadlo J. K. Tyla v Plzni
- 14. 6.** 18:00 | Činoherní scéna | **CESTA** | Divadlo Drak Hradec Králové
20:00 | Hudební scéna | **ZEM PAMĚTÁ** | Slovenské komorné divadlo Martin

Vstupenky lze zakoupit on-line a v pokladně MdB, Lidická 16, tel.: 533 316 360, www.mdb.cz

Fenomén Matilda (část třetí)

měr –, bylo otevřeno roku 1930, leží na rohu Mercer Street a Earlam Street a má tím pádem neobvyklý trojúhelníkový půdorys.) Ohlas premiéry byl mimořádný u kritiků i publika. Doyen anglické divadelní kritiky Michael Billington v Guardianu chválil dost, v zásadě ocenil spíše Kellyho libreto než Minchinovy písně, ale zapěl paján na výkon čtyřiatřicetiletého Bertieho Carvela v roli despotické slečny Trunchbullové: „Ať už točí se žáky za copánky jako olympijská vítězka v hodu kladivem, nebo při hodině tělocviku skáče vodorovně přes skákacího koně, Carvel připomíná neobyčejně atletického Richarda III. Aniž by klesl k podbízení, podařilo se mu dokonce vtipně zženštit postavu, kterou Dahl vykreslil jako téměř zarputilou mužnou.“ Lyn Gardnerová v těchže novinách pak už naprosto nešetřila nadšením – začala slovy: „Ti, kteří si myslí, že West End soustavně hloupne a že inteligentní muzikál je protimluv, budou muset zůstat po škole s ďábelskou slečnou Trunchbullovou“, pokračovala očekáváním velkého komerčního úspěchu: „Muzikál neskrývá svou poučenost a vtip, ale má také nepochybnou kasovní přitažlivost: je pravděpodobné, že pro RSC bude dělat příštích 25 let to, co pro něj dělali posledních 25 let Bídnič“ a uzavřela úderným: „Byl to večer nefalšovaného blaha“.

Příběh *Matildy* jsme opustili v okamžiku, kdy úspěšný ohlas stratfordské premiéry v listopadu 2010 dával naději na to, že by kus mohl úspěšně vstoupit na West End. A tak se i stalo. V březnu 2011 Royal Shakespeare Company oznámila, že londýnská premiéra *Matildy* se odehraje – samozřejmě po měsíci doladování inscenace během previews neboli předpremiér – v listopadu téhož roku v Cambridge Theatre, kde *Matilda* vystřídá úspěšný pětiletý *run* muzikálu *Chicago*.

(Cambridge Theatre má 1231 sedadel – na české poměry je to obr, na westendské prů-

Na jaře 2012 se pak předávaly hlavní anglické divadelní ceny, Laurence Olivier Awards. *Matilda* byla nominována ve všech deseti kategoriích, v nichž nominována být mohla, zvítězila pak v sedmi – získala cenu za nejlepší původní muzikál, nejlepší režii, nejlepší scénografii, nejlepší choreografii, nejlepší sound design, nejlepšího herce (zmiňovaný Bertie Carvel v roli slečny Trunchbullové) a nejlepší herečku (o tu se unikátně podělily všechny čtyři alternantky role *Matildy*). Byl to největší počet ocenění pro jednu inscenaci v celé šestatřicetileté historii Oliviero- vých cen.

Mikoláš Tyc

Byla to vzácná spolupráce se skvělými lidmi

S režisérem Mikolášem Tycem jsme se setkali v hledišti Činoherní scény před zahájením první generální zkoušky připravované inscenace *Mary Page Marlowová*. Ještě proběhlo několik důležitých posledních pokynů, připomínek a úprav scény, než našel chvilku, aby odpověděl na mé dotazy.

Miky, co bylo tím největším oříškem u této velmi specifické inscenace?

Povídáme si v generálkách, takže ten největší oříšek mě teď čeká. Ta hra je fragmentární, je to jedenáct obrazů ze života ženy Mary Page Marlowové. Sledujeme, odhalujeme, přemýšlíme, z čeho všeho se skládá její život. Vlastně celý lidský život – láska, vztahy, co člověk prožívá, jak se rozhoduje, jak se se svým určením vypořádává. A tenhle jeden jímavý a dojemný osud Mary Page hraje šest hereček. Největší výzvou, „oříškem“, protože příběh není vyprávěn chronologicky, je spojení jednotlivých obrazů do jedné mozaiky, ve které prožijeme spolu s Mary celý její život.

Zajímalo by mě, jakým způsobem chceš dát divákovi najevo, že šest různých hereček hraje jednu postavu?

Věřím, že to pochopí velmi brzy. Je to zřejmě nejen ze scénáře, ale Marek Cpin navrhl, aby jednotlivým prvkem v jejím kostýmu byla zelená barva, která se u žádné jiné postavy neobjeví. Dalším důležitým momentem je i choreografie. Oslovili jsme choreografku Adélu Stodolovou, která ode mě dostala tvůrčí úkol, jak by to mohlo vypadat, kdyby se člověk setkal sám se sebou v různém věku. Je to jakoby vzpomínka, sen, setkání někde uprostřed času. Vznikly krásné scénické obrazy, kde se všechny představitelky Mary Page na okamžik setkávají. No, a i samotné představitelky Mary Page si jsou možná něčím podobné.

Je před námi připravena velmi zajímavá scéna. Co mi o ní povíš?

Prizvali jsme k této inscenaci skvělého scenografa Marka Cpina, jehož práci sleduji a velmi si jí vážím. Spolupracujeme poprvé, je to nesmírně inspirativní a moc mě to těší. A Marek hned v počátku přišel s konceptem „skladiště paměti“. Jsme v prostoru jakési haly s použitým nábytkem, křesly a pohovkami a tam se odehrají všechny jednotlivé

Na zkoušce dramatu *Mary Page Marlowová*

scény. Vše je celou dobu na jevišti, koexistuje to vedle postav. Nejsou to jen křesla a pohovky a postel, je v tom zkušenost, jsou to kousky, důkazy, otisky jejího životního příběhu.

Čím tě hra oslovuje?

Autor Tracy Letts přemýšlel nad tím, že v různých obdobích svého života se jevíme jako různí lidé. Hru napsal v období po smrti jeho mámy, kdy na ni vzpomínal,

Na zkoušce s Robinem Schenkem a Janem Šotkovským

Divadelní svět Brno v MdB

Pýcha a předsudek

a i ve svých vzpomínkách se na ni díval, jako by šlo pokaždé o někoho jiného. Jako by měla několik různých životů. Rozhodně to ale není hra o jeho matce, to v žádném případě, ona byla jen inspirací. Celá hra je spíš úvaha, je to o tom, co může hra *Mary Page* odkrýt ve vás pro vás. Zpřítomnil myšlenku, že se člověk může v různých fázích jevit velmi různorodě. A to nejen ostatním, ale i sám sobě může připadat jako tajemství. Schválně, kterých jedenáct obrazů ze svého života bys vybrala jako klíčové? A nevybrali by tví blízcí úplně jiné momenty? A věděla *Mary Page*, když prožívala jednotlivé okamžiky, jednotlivé scény, že to mohly být zlomové okamžiky pro její další osud?

Pracoval jsi někdy na podobné hře?

Já přistupuji ke každé hře jako k jedinečnému dílu. Ale tento úkol byl velmi tvůrčí výzva, takže ano, nic podobného jsem nikdy nedělal.

Jaké bylo zkoušení?

Jako vždy v tomto divadle skvěle a profesio-

nální, přitom velmi pohodové. Velmi mě ta práce bavila, protože jsem měl pocit souhry, pocit, že nás ta hra oslovuje. Zkoušeli jsme jednotlivé obrazy odděleně, často jsem pracoval vždy jen s dvojicí nebo s trojicí z daného obrazu. Ale když jsme se pak společně setkali, všech 20 herců, bylo to neuvěřitelné. Bylo to nervózní, ale krásné. Nikdo nechtěl zklamat (a nikdo nezklamal), ale jak na sebe všichni reagovali a vnímali se i na té malé zkušební. A to nejen představitelky *Mary Page*, ale opravdu všichni. Tam to byl klíčový moment pro vznik inscenace. Byla to vzácná spolupráce se skvělými lidmi, jsem za ni moc vděčný.

Miky, moc děkuji za rozhovor a těším se na jedinečnou činoherní inscenaci *Mary Page Marlowová*. Tuto inscenaci jsme v dubnu uvedli v pouhých dvou reprízách, její premiéra se chystá v nové divadelní sezóně hned v září.

Text: Helena Brzobohatá

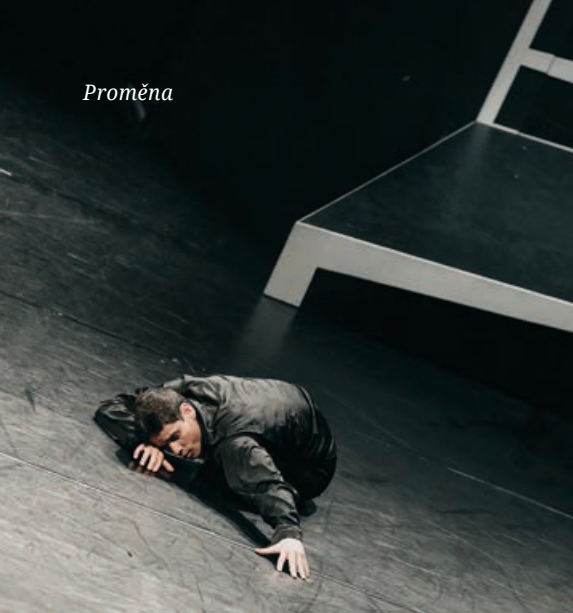
Už tradičně nabízí konec května napříč brněnskými divadly bohatě prostřený stůl plný lahůdek českého i zahraničního divadelnictví – festival *Divadelní svět Brno*. Na našich scénách přivítáme ve dnech 24.–29. května hned šestici pozoruhodných inscenací napříč žánry i styly.

„*Nebojte se zamilovat, i když to odporuje zdravému rozumu!*“, zvolají hned v úterý **24. května** protagonistky dramatisace jednoho z nejproslulejších románových děl světové literatury, ***Pýchy a předsudku*** Jane Austenové. Na Hudební scéně nám ji představí soubor našeho tradičního hosta, Městského divadla Zlín. Příběh o síle lásky, která překoná předsudky, rozdílů v majetku a společenském postavení, ale především pýchu a ješitnost hlavních hrdinů – Elizabeth a pana Darcyho – nám zlítní předvedou jako výpravné, výtvarně efektní „velké plátno“.

Soubor Dekkadancers, zlobivci, klauni a hračkové současného českého tanečního divadla uvedou pak ve středu **25. května** na Hudební scéně svou poslední inscenaci

zvanou ***Proměna***. Choreografové Ondřej Vinklát, excelující v hlavní roli, a Štěpán Pechar, pod režii Štěpána Benyovszkého vytvořili podle známé povídky Franze Kafky taneční grotesku, která vyváženě střídá tragikomiku, karikaturu i zoufalství. Působivosti *Proměny* výrazně napomáhá výtvarná stránka představení, doprovodný hlas Jiřího Lábuse i citlivě namíchaná hudební koláž v jazzovém duchu. Pokud trpíte u pohybových produkcí obavou z nesrozumitelnosti a přílišné zašifrovanosti, hraví a fantazijní Dekkadancers vás toho zaručeně zbaví.

Jedinečný mim Radim Vizváry okouznil svého času naše publikum v rámci Divadelního světa svou klaunskou virtuozitou v představení *Sólo*. Coby čerstvý umělecký šéf Later-

Médea

ny magiky se představí tentokrát jako autor a režisér. Inscenace **Zázrak (s)tvoření**, která bude k vidění ve čtvrtek 26. května na Hudební scéně, kombinuje pantomimu a tanec s prvky akrobacie, loutkoherectví i animací. Hlavní slovo v ní ovšem patří papíru, hravosti a dětské fantazii. Ideální rodinný titul, který potěší nejmenší i zkušené.

V pátek 27. května bude pak na Činoherní scéně možno navštívit další titul více než vhodný k rodinné návštěvě divadla. Bezeslovná klauniáda **Do hajan!** královéhradeckého Divadla Drak vychází ze všem rodičům důvěrně známé situace, kdy si tatínek představuje, jak děti uloží bez problémů do postele – ty ovšem při usínání objeví netušenou zásobu energie a zjišťují, že se jim ještě vůbec nechce spát. Poetická groteska pro tři herce rozvíjí tuto jednoduchou základní situaci do velmi vynalézavých a humorných variací a důsledků.

V tentýž den se na jevišti Hudební scéně (upraveném ovšem do podoby komorního prostoru) odehraje klasická antická tragédie v ryze současném kabátě. **Médea** souboru KV Társulát Trafó si pohrává s jednoduchou otázkou: „Pomohlo by Médei, kdyby chodila na rodičovskou terapii?“ Čtveřice hereček vypráví Euripidův tragický příběh v prostředí chápatého mateřského centra, kde se syrovost a krutost antického mýtu sráží se současným přesvědčením, že všechny problémy se dají vyřešit pochopením, racionální úvahou a klidným hlasem. Dva a půl tisíce stará tragédie je tak najednou velmi blízká a pochopitelná – a navíc znamenitě zahráná.

Do hajan!

Podobně jako Dekkadancers, Laterna magika i Divadlo Drak patří Cirk La Putyka k souborům, které už svým názvem reprezentují pro diváka nepochybnitelnou značku kvality. V neděli 29. května představí na Hudební scéně jednu ze svých posledních premiér, inscenaci **Runners**. Dominantou této akrobaticko-ta-

neční show je obrovský běžecký pás, který je hlavním scénografickým prvkem a partnerem performerů – „běžců“ vyprávějících své příběhy psané pulsem doby. Příběhy o životě v běhu, věčném dohánění a předhánění, výkonu, útěku, stresu, zastaveních i pádech a velkém závěrečném finále závodu s časem.

Zázrak (s)tvoření

Runners

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

V sobotu 23. dubna jsme na YouTube odvysílali již 41. pokračování naší talk show *MdB Klub*. Tentokrát šlo o speciální díl, v němž se můžete blíže seznámit s komorním muzikálem *NE/NORMÁLNÍ*. Barbra Goldmannová si nejprve popovídala s překladatelkou Zuzanou Čtveráčkovou o zvláštlostech, jež práce na tomto titulu přinesla, a poté si již moderátorka pozvala všechny herce z obsazení. Nejprve vyzpovídala Ivanu Vaňkovou, Lukáše Janotu a Dušana Vitázka a následně přišli i Eliška Skálová, Jonáš Florián a Marco Salvadori. Povídání o přípravách tohoto výjimečného muzikálu i o prvních reprízách proložily tři písňové ukázky. Na klavír hosty tentokrát doprovodil dirigent a bandleader inscenace Tony Marko. V sobotu 7. května odvysíláme další díl. U zapáleného krbu se tentokrát s Jonášem Floriánem sešli herečka Erika Kubálková a režisér Dodo Gombár. Erika se ve vzpomínkách vrátila ke svým hereckým začátkům v Divadle bratří Mrštíků a povprávěla o výjimečné atmosféře revolučního roku 1989. Při šansonu *Barová lavice* ji na klavír doprovodil Tomáš Zedek. Dodo Gombár se svěřil, kde hledá inspiraci pro svou práci, a s Jonášem se pokusili rozebrat, jak je pro hereckou tvorbu důležitý talent a dřina. Jako svého zpívajícího hosta si pozval Kristýnu Daňhelovou, která zazpívala píseň *Havrani na sněhu*, a i ji doprovodil Tomáš Zedek. Další díly online odvysíláme i během května a června a na závěr sezóny se na všechny moderátory budete moci těšit i na živo v dalším speciálním díle, ve kterém vám představíme následující sezónu.

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe:

premiéra

MY FAIR LADY (ze Zelňáku) hudební komedie podle hry G. B. Shawa Pygmalion

Obnovené nastudování tohoto „dokonalého muzikálu“, jak je dílo označováno, nabídne slavnou pohádku, v níž se z neomalené holky stane opravdová dáma, jež obměkčí srdce sebestředného profesora. Znovu zazní i známý brněnský hantec, už ale z úst nového obsazení a v časovém zasazení do počátku 20. století, které poskytne přehledku působivých dobových kostýmů.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Křížová nebo E. Skálová, K. Pekar nebo P. Štěpán, J. Brožek nebo R. Širila, J. Mazák, A. Novotný, J. Musilová a další.

Zdenek Merta:

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU večer plný hudby

V oblíbeném hudebním pořadu se tentokrát objeví Kristýna Daňhelová, Esther Mertová, Sára Milfajtová či italský kytarista Dario Piga. Své různé muzikantské aktivity představí i Lukáš Janota a samozřejmě u toho nebude chybět ani kapela pod vedením Daniela Kyzlinka. Sám Zdenek Merta pak vůbec poprvé odprezentuje cyklus písní ve starých církevních tóninách, který připravoval společně s Hanou Hegerovou.

Režie: Stanislav Slovák

Brian Yorkey, Tom Kitt:

NE/NORMÁLNÍ komorní muzikál

Ať už se v průběhu tohoto brilantního muzikálu zaměříte na nelehký osud Diany, osamělost starostlivého Dana, sebejistotu rázného teenagera Gabea, či citové tápání Natalie a bojovnost Henryho, výsledek bude totožný – naprosto jedinečný zážitek ze silného dojemného příběhu, jenž však nabízí i úsměvné momenty, energickou rockovou hudbu a vynikající výkony.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, L. Janota, M. Salvadori, E. Skálová, J. Florián, D. Vitázek nebo M. Němec.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY rekapitulační lepopelo

Víte, že roku 1888 byl založen Klub českých turistů? A stejně tak i vstup Čechů na Říp se jistě musel odehrát v nějakém roce končícím osmičkou... Z této myšlenky vychází inspirace pro celou hru, v níž vás věční soupeřníci českého národního osudu Udavač a Zatýkal s nadsázkou provedou všemi „osmičkovými“ roky naší historie až po tu nejaktuálnější současnost.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, J. Uličník, L. Kolář a další.

PROGRAM KVĚTEN

PROGRAM ČERVEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

NE	1.5.	19.00	Antonius a Kleopatra	A2021
PO	2.5.	19.00	Antonius a Kleopatra	M2021
ST	4.5.	19.00	Světáci	A3
ČT	5.5.	18.00	Světáci	
PÁ	6.5.	19.00	Světáci	C5
SO	7.5.	19.00	Světáci	
NE	8.5.	18.00	Cyrano z Bergeracu	
PO	9.5.	19.00	Osmyčky	
ÚT	10.5.	18.00	Osmyčky	
ST	11.5.	19.00	Splašené nůžky	
ČT	12.5.	18.00	Splašené nůžky	
PÁ	13.5.	18.00	Splašené nůžky náhrada za 30. 1. 2022	
PO	16.5.	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
ÚT	17.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	E2
ST	18.5.	19.00	Cyrano z Bergeracu	
ČT	19.5.	19.00	Vrabčák a anděl	
PÁ	20.5.	19.00	První rande	A5
SO	21.5.	19.00	První rande	
NE	22.5.	19.00	První rande	E7
PO	23.5.	18.00	První rande	SP
ST	25.5.	20.30	Proměna	
ČT	26.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB4
PÁ	27.5.	17.30	Do hajjan!	
SO	28.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB6
NE	29.5.	18.00	NE/NORMÁLNÍ	
PO	30.5.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB1

NE	1.5.	19.00	Grand Hotel	V2021
PÁ	13.5.	14.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
PÁ	13.5.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
SO	14.5.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
NE	15.5.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
PO	16.5.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
ČT	19.5.	18.00	Noc na Karlštejně	zadáno
SO	21.5.	19.00	Pretty Woman	
NE	22.5.	19.00	Pretty Woman	
ÚT	24.5.	19.00	Pýcha a předsudek	
ČT	26.5.	17.00	Zázrak (s)tvoření	
PÁ	27.5.	17.30	Médea	
NE	29.5.	18.00	Runners	
ÚT	31.5.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	

PÁ	3.6.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB5
PÁ	10.6.	19.00	Špinarka	
SO	11.6.	18.00	Trio	
NE	12.6.	18.00	Pingls aneb Hot Café Revue	
PO	13.6.	18.00	SMOLÍKOVI	
ÚT	14.6.	18.00	Cesta	
ST	15.6.	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ČT	16.6.	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
PÁ	17.6.	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ČT	23.6.	19.00	NE/NORMÁLNÍ	AB2
ST	29.6.	19.00	Bella Figura	AB3

ST	1.6.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
ČT	2.6.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
NE	5.6.	14.00	Sněhurka a já	
NE	5.6.	18.00	Sněhurka a já	
PO	6.6.	18.00	Sněhurka a já	
ÚT	7.6.	18.00	Sněhurka a já	
PÁ	10.6.	15.30	Grand Hotel	
SO	11.6.	20.00	Lazarus	
PO	13.6.	20.00	Něco shnilého! (Something Rotten!)	
ÚT	14.6.	20.00	Zem památá	
NE	19.6.	18.00	Pretty Woman	
PO	20.6.	19.00	Pretty Woman	R2021/X2021
ÚT	21.6.	19.00	Pretty Woman	Z2021/T2021
PÁ	24.6.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
NE	26.6.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	

BISKUPSKÝ DVŮR

BISKUPSKÝ DVŮR

SO	28.5.	20.30	Eliška/Rejčka	
NE	29.5.	20.30	Eliška/Rejčka	
PO	30.5.	20.30	Eliška/Rejčka	
ÚT	31.5.	20.30	Eliška/Rejčka	

ST	1.6.	20.30	Eliška/Rejčka	
ČT	2.6.	20.30	Eliška/Rejčka	
PÁ	3.6.	20.30	Eliška/Rejčka	
NE	5.6.	20.30	Světáci	
PO	6.6.	20.30	Světáci	
ÚT	7.6.	20.30	Světáci	
ST	8.6.	20.30	Světáci	
ČT	9.6.	20.30	Světáci	
SO	11.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare	
NE	12.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare	
PO	13.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare	
ÚT	14.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare	

ČT	16.6.	20.30	O statečném kováři	
PÁ	17.6.	20.30	O statečném kováři	
SO	18.6.	20.30	O statečném kováři	
PO	20.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí	
ÚT	21.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí	
ST	22.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí	
PÁ	24.6.	20.30	Eliška/Rejčka	
SO	25.6.	20.30	Eliška/Rejčka	
NE	26.6.	20.30	Eliška/Rejčka	
PO	27.6.	20.30	Eliška/Rejčka	
ST	29.6.	20.30	Lakomec	
ČT	30.6.	20.30	Lakomec	

■ Veřejná generálka ■ Premiéra

■ Divadelní svět Brno 2022

■ Festival Dokořán 2022

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:

SUGAR! (Někdo to rád horké) muzikálová komedie

Neutuchající divácký zájem a nadšení dokazují, že slavná *Sugar!* má i po letech od svého prvního uvedení stále svůj půvab a šmrnc! Muzikál plný komických převleků, záměn a gagů, v němž řádí a září dámy pravé i nepravé, je zkrátka sázkou na jistotu, pokud máte v plánu prosmát se celým večerem. A my vám takové zábavné večery v červnu nabídneme rovnou tři!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Remišová, P. Štěpán, M. Němec nebo A. Slanina, L. Janíková nebo P. Vítázková, M. Isteník a další.

Pippa Cleary, Philip LaZebnik, Ronald Kruschak:

SNĚHURKA A JÁ pohádkový muzikál pro celou rodinu

Kouzelná muzikálová pohádka navzdory svému názvu nevypráví jen o Sněhurce. Setkáte se v ní s celou řadou známých pohádkových postav, jejichž cílem je právě vysvobození Sněhurky. Jen ona totiž může zlomit strašnou kletbu zlé Královny, která jim vzala šťastné konce. A jak se zdá, aby se jim to podařilo, musí se do záchrany zapojit i hrdinové ze světa lidí.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: B. Goldmannová nebo H. Holišová nebo A. Zelová, E. Mertová nebo E. Bergerová, A. Janíčková nebo B. Slaninová, O. Komínek nebo L. Matouš a další.

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance:

PRETTY WOMAN romantický muzikál

Pohádku pro dospělé nabízí příběh moderní Popelky Vivian, pro kterou si i přes všechny rozdíly a problémy nakonec přijde její vysněný princ Edward. Kromě ústřední dvojice dává představení velký prostor i dalším postavám, jako je třeba Vivianina kamarádka Kit či průvodce dějem Happyman. Všichni dohromady pak vytváří pozoruhodnou muzikálovou podívanou.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: H. Holišová nebo S. Janotová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, K. Daňhelová nebo D. Křížová, R. Jícha nebo I. Ondříček a další.

Yasmina Reza:

BELLA FIGURA hořká komedie

Nejen večere na stole, ale hlavně slova v ústech zhořknou pěti postav, jež se náhodou setkává a snaží se spolu konverzovat. To však jde jen stěží, když se každý z nich vydává za někoho, kým není. Jakmile se ale jejich domnělá „dokonalost“ začne bortit jako domeček z karet, jsme svědky nejrůznějších komunikačních trapasů, jež jsou zdrojem výtečné zábavy.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: L. Bergerová, A. Novotný, Z. Herfortová, A. Slanina a L. Janíková.

PROGRAM ČERVENEC

BISKUPSKÝ DVŮR

PÁ	1.7.	20.30	Lakomec
NE	3.7.	20.30	Cyrano z Bergeracu
PO	4.7.	20.30	Cyrano z Bergeracu
ÚT	5.7.	20.30	Cyrano z Bergeracu
ČT	7.7.	20.30	Noc na Karlštejně
PÁ	8.7.	20.30	Noc na Karlštejně
SO	9.7.	20.30	Noc na Karlštejně
ST	20.7.	20.30	Mendel aneb Vzpoura hrášků
ČT	21.7.	20.30	Mendel aneb Vzpoura hrášků
PÁ	22.7.	20.30	Mendel aneb Vzpoura hrášků

KONCERT KE 40. VÝROČÍ ZALOŽENÍ PĚVECKÉHO SBORU

ARS BRUNENSIS

ROCKOVÉ ORATORIUM EVERSMILING LIBERTY

JENS JOHANSEN A ERLING KULBERG

21. KVĚTEN 2022 19:00
SONO CENTRUM BRNO

PĚVECKÉ SBORY: ARS BRUNENSIS, CHOIRCHESTRA BRNO, BYSTROUŠEK
SOLISTÉ: KRISTÝNA DAŇHELOVÁ, LUKÁŠ JANOTA DIRIGENT: DAN KALOUSEK

VSTUPENKY JE MOŽNÉ ZAKOUPIT V PŘEDPRODEJNÍ SÍTI GOOUT
KONCERT SE KONÁ ZA FINANČNÍ PODPORY STATUTÁRNÍHO MĚSTA BRNA

B | R | N | O |

HÖST

STEDU

Dagmar Křížová

Hópnu do toho a nebudu pindat!

Velká herecká výzva, která se neodmítá. Takový úkol má před sebou Dagmar Křížová v nové premiéře muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). Drobná blondýnka se na přeměnu v prostořekou Lízu těší, podle jejích slov je blízká jejímu naturelu. Jen ten hantec... Ale jak už napovídá titulek, ani tohoto boje se rodačka z Frýdku-Místku nebojí.

Pocházíte z umělecké rodiny. Jak moc bylo jasné, že půjdete stejnou cestou?

Nejdřív jsem si jako malá myslela, že budu zpěvačkou. Vyrůstala jsem v prostředí kapel, filharmonií a zákulisí orchestrů. Moje maminka vlastně nikdy zpěv nestudovala, ale vždy jej milovala, a je tak skvělá zpěvačka, že zpívala v několika kapelách. Tam se seznámila s mým nevlastním tátou, hudebníkem a dirigentem, a dál už bylo jasno. Pokud tedy zrovna u nás doma v obýváku netrénovala ona, trénoval tam táta. A já byla vždy ráda u toho.

Takže spíš vítězila hudba...

Rodiče mě později přihlásili ještě na klavír, ale ten jsem nenáviděla! Co tedy se mnou dál, s tak hyperaktivním dítětem? Tak mě dali na tanec, balet, gymnastiku a spoustu dalších věcí. Všechno mě bavilo, ale nic tak moc jako dramatik. Pořád jsem slýchala, že jsem komediant. Takže moje cesta k herectví byla vlastně dost přímočará.

Ani vás nenapadaly jiné profese?

To zase ano. Byla jsem přijata i na jazykové gymnázium, takže jsem dost uvažovala o kariéře letušky nebo o právech. Když jsem něco provedla a máma se mi snažila něco zakázat, tak jsem si stáhla z internetu občanský zákoník a snažila se tím argumentovat, jaká mám přece práva. (smích) Myslím ale, že jsem se nakonec rozhodla správně. A právničku jsem si už také zahrála a neskutecně mě to bavilo.

Jak vám vydrželo nadšení pro herectví na JAMU, kde jste se sešli výběrná parta a silný ročník (spolužáci Kristýna Daňhelová, Jonáš Florián, Diana Velčická, Ondřej Halámek, Marco Salvadori – pozn. aut.)?

Pro nás školní období jakoby ani neskončilo, protože je nás v divadle z ročníku právě tolik. Doby na JAMU byly kouzelné! Přece jen jsme ale byli ještě trochu děti, dnes už řešíme úplně jiné věci. Rosteme spolu a myslím,

že jsme celkově měli velké štěstí. Na JAMU jsme měli hlavně nekonečno srandy. A tak je to i dnes, když jsme všichni spolu. Jsem na spolužáky neuvěřitelně pyšná! Například Robin Schenk je autorem úplně neuvěřitelné hudby k muzikálu *Devět křížů*. Když jsem tu hudbu slyšela poprvé, zůstala jsem v němém úžasu. Není to skvělé?

Aktuálně zkoušíte Lízu v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). Nakolik jste znala původní nastudování? Premiéru mělo v roce 1999, kdy vám bylo šest.

Věřte nebo ne, neznala. Věděla jsem, že je to slavná a velice úspěšná inscenace našeho divadla, ale ani jednou se mi za tu dobu, co jsem v našem divadle, nepovedlo ji stihnout. Vždy mi do toho něco vlezlo. Byla jsem tedy úplně nováček a musela se poprat s tím, že oproti ostatním mám opravdu co dohánět. Nasledovala jsem si záznam, plně se do toho ponořila, protože jsem si byla vědomá, jak skvělé výkony se tam za ta léta objevily.

Jak se vám daří jako rodačce z Frýdku-Místku pronikat do hantecu?

Hantec byl pro mě španělská vesnice. Jsem z Beskyd, tam vládne úplně jiným nářečím. Všechno je „kratke, tvrde, bo neni čas“. V hantecu vévodí úplně jiné zákonitosti, ať se jedná o měkkost slov a písmen, o délku... Když jsem si poprvé přečetla scénář, rozuměla jsem každému desátému slovu. Takže výzva! Nutno ale říct, že jsem hantecem úplně uchvácená, je obdivuhodně bohatý.

Znala jste nějaká slova?

Moc ne. Třeba flok, cálovat, koc, brajgl, be-tálný, hokna, imrvére... Učím se, snažím se a věřím, že když jsem se naučila v němčině celý muzikál *Kráska a zvíře* – a to jsem německy neuměla ani větu – zvládnou i tihle. Navíc mě moc baví učit se různé přízvuky, takže – Hópnu do toho a nebudu pindat! (smích)

Která poloha Lízy je vám bližší – umolousaná květinářka nebo nóbl dáma?

Určitě ta umolousaná květinářka. Jsou samozřejmě chvíle, kdy se cítím jako dáma, ale miluju každou randu a snažím se nebrat se moc vážně. Navíc jsem strašně nešikovná, pořád někde padám nebo mně něco padá, když jím, většinou se ušpiním, mluvím s plnou pusou a mlaskám... Moc si nerozumím s lidmi, co se snaží být příliš nóbl a neustále zachovávají dekorum a vážnou tvář. V takové společnosti jsem jako slon v porcelánu, což je něco, co máme s Lízou společně.

Profesorem Higginsem bude v jedné alter-naci i váš školní pedagog Petr Štěpán. Je to pro vás výhoda nebo jste před ním ještě víc nervózní?

To ne. Věřím, že spolupráce s Petrem mě může jen posunout dál, je to skvělý herec. Věřila jsem jeho úsudku na JAMU a ve společné práci mu také věřím. Nebojí se za mnou přijít a poradit mi nebo říct, že by se něco dalo udělat jinak a lépe. Navíc věřím tomu, že výkon herce dost ovlivňuje jeho herecký partner, proto se na Petra dost těším. On mi nedovolí, abych nebyla dobrá.

Před Lízou jste nastudovala také velkou a obtížnou roli – Jane Eyrovou. Dají se pro vás obě nějak porovnat?

Tyto dvě role si jsou vším tak rozdílné – žánrově i stylem herectví – že je moc porovnávat nejde. Jane byla mou první opravdovou romantickou, osudovou, až heroickou postavou. A abych řekla pravdu, nebylo to pro mě ze začátku vůbec jednoduché. Jsem člověk – co na srdci, to na jazyku – mám docela energickou povahu, pořád máchám rukama, jsem v pohybu. Takže zkotit mě a všechny tyhle věci pro roli Jane byl opravdu oříšek. Naproti tomu Líza v sobě od začátku nekrotí vůbec nic. V tom si libuji, protože mít možnost nefiltrovat se je strašná sranda, a já se cítím lépe v těchto šilených, veselých rolích. Přesto má ale city jako každý jiný člověk, je hezké hledat tu správnou míru. Zatím bych tedy tyto dvě role dala na víceméně stejný stupeň obtížnosti, každou ale jiným způsobem.

V titulní roli muzikálu Jane Eyrová, režie Petr Gazdík

Pestrá nabídka inscenací pod širým nebem

Se Zdeňkem Junákem v komedii *Lakomec*,
režie Stanislav Moša

O statečném kováři

Zpíváte v několika jazzových kapelách. Proč u vás zvítězil zrovna jazz?

Vlastně ani nevím, tenhle styl mě zkrátka hned uchvátil. Můj nevlastní táta měl doma stovky cédéček klasické hudby. Tu taky miluji! Ale jednou jsem tam našla i nějaké jazzové album, pustila si ho a bylo mi jasné, že jsem kápala na něco výjimečného. Jezdili jsme spoustu let na jazzový festival do Přerova. Ta hudba je tak strašně plná, přesto svobodná, bohatá. V jazzu slyším emoce. Když slyším písně nejznámějších světových jazzových interpretů, zavírám oči, nevnímám, jen cítím. Není v tom nic předvídatelného. Fascinuje mě to.

Lákalo by vás vydat vlastní album?

Jednou určitě ano. Píšu jednak své věci, ale ráda taky dělám nové aranže k už existujícím písním a pak je nahráváme jako covery. Píšu i poezii a chci vydat sbírku. Uvidíme, co se mi podaří dřív.

Ví se také o vás, že ráda malujete. Odkdy se tomu věnujete?

Malovala jsem ráda vždy, ale opravdu jsem se tomu oddala až při covidu. Ale nejsem v tom nijak dobrá, jen mě to moc baví. Větši-

nou maluju abstrakty. To můj snoubenec je vynikající malíř, visí nám doma od něj velký obraz Buddha, který se skládá ze tří částí. A moje teta je taky umělkyně, malířka. Tak se jim do toho raději moc nepletu.

Zmínila jste snoubence. Už se rýsuje i svatba?

Zatím s plánováním nijak nespěcháme, není ani kam. Jsme i takto moc šťastní a těšíme se. K našemu zasnoubení došlo loni přímo na Štědrý večer! Byla jsem opravdu překvapená, řekli jsme si, že si nebudeme dávat dárky, ani jeden je ke štěstí nepotřebujeme. Chtěli jsme si prostě užít klidné Vánoce. Ale k mému překvapení pod stromečkem byla taštička s mým jménem a tam...

Venku už o sobě dává vědět přicházející jaro. Co to s vámi dělá?

Zbožňuji jaro! Vše je barevné, je příjemně teplo, lidi se víc usmívají. Vždy cítím novou energii, země i já se probouzíme po zimě. Takže chodím hodně ven, užívám si sluníčko, květiny... A taky jarní alergii. (smích) Ale hlavně jsem v tomhle období opravdu nejšťastnější!

Text: Lenka Kolegarová

Cyrano z Bergeracu

Lakomec

Noc na Karlštejně

Mendel aneb Vzpouora hrášků

Světáci

Napoleon aneb Alchymie štěstí

Jiří Lang

Normálního varhaníka jsem ještě nepotkal

Není toho málo, co všechno zvládá Jiří Lang. V orchestru Městského divadla Brno zastává místo hráče na klavír a klávesové nástroje. Ale dál také hraje na varhany, řídí sbor, skládá, učí a rád vaří. S Jiřím jsme si povídali o tom, jak jej varhany přitahují mocným magnetem a jak jej inspirují pohrby při hudební improvizaci.

Jiří, vy fungujete jako klavírista, sbormistr, varhaník... Čím se v současné době cítíte být nejvíc?

Na prvním místě se snažím cítit se jako člověk. Protože v těchto oblastech zájmu je to občas velice těžké. Musím přiznat, že nejvíc se cítím být varhaníkem. Ačkoli všechny ty obory jsou spojené dohromady. Když jste herec, tak zpíváte, musíte také tančit nebo přednášet, že jo? U nás je to obdobné. Ale ona každá z těch činností má své výhody. Nejvýhodnější je asi sbormistr, protože jste prostě pan sbormistr a zpěváci vám nosí buchty a podobně. Ale u mě stejně pořád převládají varhany.

Mění se nějak ten pocit v průběhu let?

Samozřejmě. Ten pocit se mění, varhanní hudba je specifická a používá se v určitých oblastech, takže se stane, že se někdy odkloníte. Ale ta hudba jako by v sobě měla magnet a vždycky si člověka přitáhne zpět.

Vy jste varhanní hru studoval na brněnské konzervatoři. Proč jste si vybral ke studiu právě varhany?

Začalo to, když jsem byl malé dítě, skoro v zavinovačce, moje teta a můj strýc hráli v kostele na varhany u nás v Rajhradě. My jsme chodili do kostela, i když mamka zaplaťpánbůh nebyla z ortodoxní rodiny. Takže to brala tak lehce a brala mě s sebou na kůr. A já si vzpomínám, jak jsem v neděli chodil na mši do malého kostelíka, protože tam byla mše nejpozději. Už tehdy se na mě projevil to, že jsem umělec a jako každému umělci se mi nechtělo vstávat. (smích) A když mi byly tři roky, začal jsem tahat rejstříky. Byli jsme domluveni s varhaníkem, že on kývne hlavou a na ten signál já vytáhnu, nebo zatáhnu rejstřík. Když jsem pak v pěti letech začal hrát na piano, tak jsem současně začínal hrát na mši v kostele. Začalo to tak nějak samo, ten nástroj si mě zkrátka přitáhl. Od šesti let jsem každý den hrál mši a pak mazal do školy. Tam

bylo domluveno, že můžu přijít později. Toho jsem samozřejmě využíval, když jsem zaspal, protože učitelé moc do kostela nechodili. Takže já jsem si vymyslel nějakou světilu a vymluvil se na ni.

A to bylo každý den?

Každý den v sedm ráno, v sobotu večer a také v neděli. Všechny svátky, Vánoce, Velikonoce, takhle jsem fungoval asi deset let.

Na konzervatoři se to hraní pak rozjelo ještě víc, nebo ne?

Já jsem Moravák a jako Moravák jsem prostě zásadový, takže se držím toho svého kopyta. Když jsem přišel na konzervatoř, začaly chodit další nabídky, výpomoc v orchestrech, malé kšeftíky a tak dále. Na konzervatoři se pak člověku otevrou další obzory a vnímá, že existuje i jiná hudba, že toho je prostě hrozně moc. Kapely, divadlo, symfonická hudba... a všechno je to strašná krása a vtáhne vás to dovnitř. A když člověka nic neotráví, tak už z toho nevystoupí. Totiž, když hrajete na varhany, tak získáváte nade vším takový jakýsi nadhled.

Varhany jsou vlastně vůbec dobrý nástroj na získávání hudebního multitaskingu, ne?

Jasně! Říká se, že varhaníci jsou potom schizofrenici. Že jsou to specifictí lidé, prostě blázní, což je většinou pravda, protože normálního varhaníka jsem ještě nepotkal. Ale ono to dává smysl, protože pravá ruka hraje něco, levá ruka hraje něco jiného, nohy hrají ještě něco jiného, ty hrají basy a ovládají pomocná zařízení, do toho musí varhaník pochopitelně zpívat, často se stává, že vede kostel a doprovází sbor nebo instrumentalisty. Někdy se také stává, že vypadne basa, takže nohama hrajete ještě basový part, do toho častokrát zpívá sólo, a ještě jednou rukou diriguje a druhou rejstříkuje... Takže je to opravdu velmi pestré. Když se chce někdo učit řídit auto, je dobré začít na varhany. Pak už může rovnou sednout do auta a odjet.

Vy jste byl osm let varhaníkem a ředitelem kůru v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně, ale tam už nepůsobíte. Čím se tedy zabýváte teď?

V bazilice už nehraji. V divadle je toho hodně a teď mě momentálně hodně táhne sbormistrovství, takže se snažím věnovat práci se sbory. Navíc sbormistrovství studuji na JAMU a na ZUŠ Jaroslava Kvapila řídím sbor *Primavera*, který jsem převzal. Taky hraji na klávesy v zábavové kapele.

Na varhany ale pořád, nebo ne?

Samozřejmě! Hraji na velkých mších s orchestrem a také svatby a pohřby. Paradoxně ty pohřby mě na tom asi baví nejvíc.

Pohřby?

Ano. Mě hodně baví improvizovat. Pohřeb je silný emocionální zážitek. Jistě, pro pozůstalé zarmocující, ale mě to nějakým způsobem inspiruje v hudební improvizaci.

Hrál jste někdy v nějaké kapele „tvrďšího“ stylu?

Priznám se, že tohle mě moc nebere. Už na konzervatoři mi spousta profesorů říkala, že jsem vidlák z vesnice a ať se tam vrátím. A já opravdu jsem, jak bych to řekl, takový vláčný, citlivý člověk. Vnitřně mě to víc táhne k popu, mám rád harmonie ve smyslu „když můžeš, tak zahraj deset modulací na jedné době“ a „čím víc alterovaná muzika, tím líp“. Tento styl mě táhne víc. Tedy pop a swing, rock mě neoslovuje.

Máte nějaké oblíbené autory? Ať už jako posluchač, nebo jako interpret.

Hodně se mi líbí Stevie Wonder. Jeho hudba je mi hodně blízká. Co se týká oblasti vážné hudby tak třeba Mozart – ten hlavně jeho stylem života. (smích) Z varhanní hudby byl mým velkým vzorem Stanislav Kostka Vrbka, který je bohužel v Brně málo známý, zemřel před třemi lety. On byl velký varhaník, doprovázel balet, dělal i filmovou hudbu. Měl svůj progresivní styl: od gregoriánského chorálu přes Bacha po Vlacha a skončil u jazzu a tohle všechno sklouobil dohromady a zahrál to na ty varhany. To jsou neskutečné progresivní harmonie a melodie a vždycky vás to vytrhne, používal třeba mimotonální hudbu. On je taky

poznámenán tím, že hrál celý život v kramatoriu, takže je to tam z té hudby občas cítit. Je velmi emoční, zkrátka vás to nenechá sedět na židli. Klidně bych to přirovnal k jazzmanům šedesátých let. On je můj velký vzor.

Máte nějakou blízkou muziku, která se hraje v Městském divadle Brno?

Určitě je to muzikál *Grand Hotel*, kde se klouíbí pěkné harmonie a dobrá instrumentace. Muzikanti odchází zpocení, pomalu po čtyřech po zahrání toho muzikálu. Člověk si opravdu zahráje. Ale musí to znít jakoby nic, jako by si s tím člověk jen tak pohrával. Blízká mi byla taky *Poslední loď*. V muzikálu *Sněhurka a já* jsou také krásná místa, rytmicky zajímavá.

Vy také komponujete a učíte, že?

Ano, a jak se říká, kdo neumí, ten učí. (smích) Doufám, že to vystřihnete.

To nevím. Ale já vám rozumím, já taky učím. (smích)

Mé učení se týká právě *Primavery* na ZUŠ J. Kvapila. Korepetoval jsem tam i balet, občas učím klavír i varhany. Když o tom tak přemýšlím a sleduji své cesty, vždy to mělo společného jmenovatele. U mě je to vše nějak spojené s Leošem Janáčkem. Shodou okolností já bydlím v bytě, kde bydlel i Janáček, v bazilice hrál na stejný nástroj, který tam pořád stojí a hraje, a já na něj mnoho let hrál, založil základní uměleckou školu, kde jsem začínal, založil i konzervatoř a všechno se to tak nějak prolíná. Také to souvisí s divadlem, takže je to všechno propojené. Ale já nad tím nějak moc nepřemýšlím, ono vždycky v pravý čas přijde to, co má.

Takže svoji vlastní životní cestu nemáte úplně do poslední čárky vymyšlenou, ale spíš se jen tak necháte vést a potom o tom hloubáte.

Ano, jak jsem říkal, mám rád improvizaci. Nebaví mě stereotyp. Někdy z toho máte teda nervy, abyste byl všude včas, což se někdy úplně nedaří. Bohužel, to je moje velká slabina. Ale jakmile nastoupí stereotyp, tak je to prostě problém.

V divadle je to podobně, ne?

No jistě. Je jednodušší hrát to, co už máte

v malíčku. To si jen tak užíváte. Jenže mě to za chvíli začne štvtát. Mám to ve všem.

Co nějaké koníčky?

Nevím, jestli je to koníček, spíš úchylka, (smích) ale miluji kolem sebe staré věci. Takže sháním barokní tapety, křišťálové lustry, staré nástroje, třeba harmonia, varhany mám taky doma, vyřezávanou postel a tak dále. Strašně mě táhne představa, že bych si koupil nějaký zámek a byl tam zámeckým pánem. Byla by tam obrovská kuchyň, kam bych chodil ochutnávat, protože taky strašně rád vařím. To dělám každý den. Každý den musí být vývar. Kdybych viděl Maggi nebo podobné náhražky, tak letí ze stolu. Hodně

mě baví cestování, bohudík mám známé po celé Evropě, takže můžu jezdit. Taky mě baví zahradičení. Můj taťka, který shodou okolností pracoval tady v divadle jako technik, má vinohrad. Takže když potřebuji vypnout nebo se něco naučit, poslechnout si muzikál, tak si vezmu sluchátka, poslouchám a třeba zastřihávám nebo okopávám hlavy ve vinohradu. Zkrátka si hraju s vínem. Nebo taky třeba kolo, zvířata, plavání... Dalo by se říct, že mě baví všechno, co má smysl a co mě naplní. Prostě nemám rád nudu.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Cyrano v oblouku čtvrtstoletí

Luboš Mareček | 8. 4. 2022 | Lidové noviny

Nestává se na divadle často, aby se herec po 25 letech vrátil do stejné ikonické role. Igor Ondříček v hlavní roli veršovaného dramatu *Cyrano z Bergeracu* na Činoherní scéně Městského divadla Brno tuto cestu v čase nyní podstoupil. A jeho hrdý gaskoňský šermíř nyní před diváky míchá onu výbušnou směs cti, přátelství a utajené lásky pozoruhodněji než v tehdejší lehce postpubertálním období. (...) Protagonista tentokrát mužněji podtrhnul hlavní témata, Ondříček v tomto podání už tolik není někdejší zhrzeným fanfarónem, ale s jakousi otrkanou protřelostí a možná i lehce cyničtěji

a s vědoucím nadhledem přitakává životu a nenaplněné lásce. (...) Mošův Cyrano má v Ondříčkově přetělesnění nyní rovnou padesát. Není však potřeba žonglovat s historií a čísla ani banálně konstatovat, že má herec nyní více zkušeností či vrásek. Nejvíce mě na tomto hereckém zestárnutí a comebacku zajímalo, jaká nyní protagonista přinese na jeviště témata. (...) Jeviště z prostých hoblovaných prken představuje specifický svět, v němž se máchá alexandrinem stejně účinně jako kordem. Teatrálně zdobené portály i přiznaně kaširovaný kamenný balkón Roxany připomínají, že tudy vstupujeme do vesmíru, v němž se hraje o velkolepých otázkách cti, hrdinství, obětavé lásky, tady se tvoří existence hrdiny bez předsudků či kompromisů. Zde se deklamuje o věcech, které nám v našich reálných životech tolik chybí a které dnes tak zoufale potřebujeme. A vlastně Ondříčkův usazený, věkem zmoudřelý výkon je hlavní advokací tohoto inscenačního návratu. (...) Ondříček vystavěl skutečně dospělého Cyrana bez bázně a hany. V tomto výkonu výtečně zaměstnává svoji hereckou mentalitu, která mu i s náznaky patosu dovoluje bravurně žonglovat mezi cholerikem a melancholikem. Necitelnost a jistou zcyničtelou skepsi tady používá jako masku svých vznešených citů, poznání a životní moudrosti obecně. Ondříček na diváka dokáže přenést svoji rekovnost stejně jako požitek ze šermování s verši a krásou jazyka v patrně nejcennějším překladatelském počínu Vrchlického. Roli má vystavěnou a gradovanou do nesentimentálního grand finále své smrti, do konce, kdy resumuje své životní hodnoty bez laciného dojení emocí z hlediště. Pro pořádek nutno dodat, že jeho noví spoluhráči za ním nezaostávají. Opravdu nepřeslazeně uchopená, ale sdostatek naivně poblouzněná je Roxana Svetlany Janotové, zemité herectví s energickým nasazením nabídne paštikář Ragueneau, tedy Michal Isteník. Mošova inscenace tak nabízí herecky zajímavý a divácky srozumitelný i přitažlivý obrázek o cti, svobodě, neústupnosti, nezištnosti opravdové lásky, velikosti duševní krásy a ušlechtilosti.

Bella Figura. Přehlídka komunikačních trapasů v Městském divadle v Brně

Peter Stoličný | 8. 9. 2021 | www.kultura21.cz

Yasminu Reza známe z inscenace *Kumšt* /také pod názvy *Art*, *Obraz*/ hrané v Městském divadle v Brně, kde se postavy ve vytříbeném dialogu přou o hodnotu abstraktního obrazu. Stejně jako u poslední premiéry, mají texty autorky zvláštní věrohodnou dikci. Je radost poslouchat ten příval dialogů, náhlé změny nejenom tempa, ale i obsahu, které vždy logicky do sebe zapadají. Ta významová přesnost vytváří v divákovi radost, cítí, že se vše odehrává, jak má. Žádná nečekaná překvapení, žádný inscenační figl, který by diváka udivil. Vše probíhá v logických střetech, s vytříbeným jazykem. (...) Hořkou komedii *Bella Figura* režíroval Mikoláš Tyc. Vedl těch pět jednájcích postav citlivě, vše podřídil hodnotám textu a bylo to správné rozhodnutí. Správná byla i volba téměř neutrálního prostředí

scény Andreje Ďuríka i kostýmování Petry Krčmářové. Postavy byly oblečeny tak, aby co nejvíce vypovídaly každá svému charakteru. Hudební stránku inscenace doprovodil interludii herec MdB Lukáš Janota. Původně vystudovaný klarinetista opět ukázal, že není „jenom“ muzikálovým hercem divadla, ale také talentovaným muzikantem. Na pořadí v recenzi by měl být prostor i na hodnocení jednotlivých herců. Snad mi odpustí, když to „vezmu šmahem“. Všichni byli totiž výborní, věrohodní, zvláště se ale musím zmínit o paní Herfortové, která v roli Yvony Blumové rozehrála krásný part doyena celé společnosti, dámu s elegancí a bravurou. Zapomněl jsem ještě na něco...? Ano, dramaturgem této zdařilé inscenace je Jan Šotkovský, který rád vyhledává a nachází zajímavé tituly obohacující repertoár divadla.

Svůj životní příběh si každý píše sám

Lukáš Dubský | 15. 2. 2022 | i-divadlo.cz

Pohádkový muzikál *Sněhurka a já* uvedlo Městské divadlo Brno ve světové premiéře. Nejedná se přitom o hru, pod kterou by byli podepsáni členové tamního uměleckého souboru. Jedním z autorů libreta je známý scenárista Philip LaZebnik, jemuž se v předchozích měsících hrál muzikál *The Prince of Egypt* v jednom z největších divadel na londýnském West Endu. (...) Základní myšlenka libreta je vyjádřena velice pregnantně – každý je autorem svého životního příběhu a za své štěstí si každý odpovídá sám. Není nutné jen slepě plnit to, co po nás společnost (nebo předem známý děj pohádky) vyžaduje. (...) Herecky nejvíce zaujme Barbora Goldmannová, jejíž Královna je příkladně marnivá, sebestředná, ale i ironicky zábavná. Pěvecky nejzajímavějších pasáží se pak divák dočká také právě od Goldmannové. Dobře tu funguje ale i chemie mezi pohádkovým a reálným světem, a to díky Elišce Bergerové (Sára) a Barboře Slaninové (Daisy), kterým se podařilo vytvořit výrazné a značně odliš-

né typy mladých dívek. Dětské muzikály se neobejdou bez komických hrdinů, a tak má *Lvi král* svého Timona a *Pumbu* nebo *Frozen* sněhuláka Olafa. Ve hře *Sněhurka a já* plní komickou funkci dvojice „zlých“ postav Vlk (Aleš Slanina) a Rampelník (Alan Novotný). Občas jsou tihle dva zábavní možná až příliš okaté, ale je pravda, že mají na svědomí několik opravdu podařených (vesměs dost nepohádkových) hlášek. Z přehršle rozličných pohádkových postav dokáže z relativně malého prostoru nejvíce vytěžit Kateřina Michejdová v roli Popelky. Velice podařená je výprava nového muzikálu. Christoph Weyers postavil celou scénu na otevřené pohádkové knize, stejný motiv zdobí i další jevištní stavby. Kostýmy, které vytvořila Andrea Kučerová, zase celkem přesně určují, kdo je kdo, jména pohádkových postav ani nemusí být vyslovena, aby je divák poznal. Režisér Stanislav Slovák vytvořil inscenaci, na kterou lze s klidným svědomím vzít děti a nudit by se nemusel ani dospělý divák.

Vítězslav Nezval
MAGNETOVÁ HORA

Pod velkým majákem
Jenž právě zhasíná
Odjíždí do světa oceánská loď

Nejedna matka si
Vzpomíná na syna
Nejedna plačící opuštěná choť

A koráb pluje A pluje mořem
A za ním připoutaný člun
Někdo si oči vyplakal hořem
Za svitu černých lun

Kdyby alespoň přišla bóra
Kdyby přiletěla do plachet
Kdyby byla magnetová hora
Kdyby byla aspoň cesta zpět

Rackové letí dál
Koráb se kymácí
Na přídí choulí se uhrančivý pták

Blesk sjel a vlna
Děsivě burácí
Kormidlo se vzpíná nad plující vrak

A koráb pluje A pluje mořem
A za ním připoutaný člun
Někdo si oči vyplakal hořem
Za svitu černých lun

Kdyby alespoň přišla bóra
Kdyby přiletěla do plachet
Naštěstí je magnetová hora
Naštěstí je ještě cesta zpět

Autor, jehož si připomínáme v dnešním pokračování cyklu česká divadelní píseň, má v našem divadle obzvláštní postavení. V roce 1945 totiž zahajovalo (tehdy pod názvem Svobodné divadlo) svou činnost jeho *Manon Lescaut*. A právě *Manon*, naprostý dramatický hit protektorátních časů, vyprovokovala svým úspěchem Nezvala k tomu, aby obratem sepsal pro „Děčko“ E. F. Buriana další veršovanou romantickou hru – *Loretku*. Zůstala ve všech ohledech ve stínu své předchůdkyně, ale zbyla nám po ní jedna z nejhezčích českých divadelních písní známá širšímu publiku hlavně z podání Hany Hegerové. Hudbu si k ní složil Nezval sám: a pokud kdysi ve svém proslulu *Pět minut o hudbě* napsal, že „čas od času a bez umění trýzní piano tápajícími prsty a notový papír nesrozumitelnými rukopisy“, dokazuje několik jeho písní (a *Magnetová hora* mezi ně bez pochyby patří), že tato skromnost nebyla na místě.

Text: Jan Šotkovský
Kresba: Jaroslav Milfajt

Obrazy ze života dvou českých královen

Letní premiéra na Biskupském dvoře bývá již tradičně spojena s některou výraznou brněnskou osobností či událostí. Příběh o životě Elišky Rejčky se nabízel už několikrát a dramaturgie našeho divadla o něm často uvažovala. Vždyť tato dvojnásobná česká královna vybudovala v Brně mezi lety 1318–1335 vskutku velkolepý dvůr, jehož lesk a sláva předčily i ten královský v Praze. Inscenace s titulem *Eliška/Rejčka*, kterou napsali Klára Latzková a Igor Ondříček, ovšem nechce být jenom kapitolou z brněnské historie. Autoři se rozhodli historické události použít pouze jako pozadí pro vyprávění příběhu, jenž je někdy označován jako „válka královen“. Rejčka totiž byla nevlastní matkou jiné významné osobnosti z českých dějin. Tou byla Eliška Přemyslovna, matka největšího českého krále Karla IV. Tyto dvě ženy byly téměř stejně staré a významně se zapsaly do politických událostí na začátku 14. století.

Srovnáním osobností těchto královen vznikl aktuální příběh o dvou ženách, které se obě snaží najít osobní štěstí, ale každá k tomu volí zcela jiné prostředky. Nová hra se snaží nestranit ani jedné z nich. Eliška Přemyslovna a Rejčka jsou hlavními postavami událostí, jež jsou popisovány podle historické skutečnosti, obě ale zároveň vystupují z děje a komentují jej v současném jazyce. Ostatní postavy se drží historických faktů, ačkoli některé skutečnosti jsou pro přehlednost mírně zjednodušeny. Součástí textu jsou také citace ze *Zbraslavské kroniky*, které přibližují děj dobovým jazykem a pohledem.

Polská princezna Richenza byla v útlém věku provdána za ovdovělého českého krále Václava II. Zároveň se sňatkem musela opustit svou rodnou zem a naučit se žít ve

Dary svých léků dej, ó Bože, královně této.
Učiň, ať prosta je vin a na věky blažena v nebi.

Modlitba za Rejčku ve Zbraslavské kronice

zcela novém prostředí. Se svou jmenovkyní, Václavovou dcerou Eliškou Přemyslovnou však celý život bojovala. Stejně jako Richenza byla i ona často vláčena životem bez možnosti ovlivnit cíl své cesty. Byla také provdána z politických důvodů, jejím sňatkem s Janem Lucemburským zavládl v českých zemích po delší době zdánlivý klid a po dlouhých 36 letech vlády jej na trůnu vystřídal „Otec vlasti“ Karel IV. Klid v zemi byl ovšem vykoupěn bouřlivým vztahem v manželství královského páru a Eliška Přemyslovna nakonec strávila závěr života v osamění a praktické chudobě.

V režii **Igora Ondříčka** se diváci mohou těšit na příběh o tom, že když dvě ženy dělají totéž, není to totéž, a že svoji životní cestu si sice často nemůžeme sami vybrat, o to je ale důležitější, jakými kroky se po ní vydáme. Tato kapitola z českých dějin ovšem nabízí i mnohá další aktuální témata, která diváka jistě osloví. Scénickou hudbu pracující s historizujícími náměty moderním způsobem napsal **Lukáš Janota**, autorem scény je **Jaroslav Milfajt**, kostýmy vznikají v dílně **Romana Šolce**, choreografii vytvoří **Zuzana Holbeinová** a na dramaturgii se podílejí **Klára Latzková** a **Jan Šotkovský**. V hlavních rolích se můžete těšit na **Lucii Bergerovou** (Eliška Přemyslovna), **Barboru Goldmannovou** (Eliška Rejčka), **Aleše Slaninu** (Jindřich z Lipé) a **Martina Míhála** (Jan Lucemburský). Ve vedlejších úlohách se představí **Jiří Mach** (Duchovní), **Marek Kolář** (Václav II.), **Robert Jícha** (Rudolf Habsburský), **Marek Hurák** (Jindřich Korutanský) a mnozí další. Světová premiéra proběhne **28. května 2022 na Biskupském dvoře**.

Text: Klára Latzková

Nepřehlédněte

To nejlepší z hudebního divadla – to je festival Dokořán

Milí diváci, s velkou radostí oznamujeme, že na letošní červen je pro vás opět připraven průřez tím nejzajímavějším, co se odehrává v oblasti hudebního divadla na českých i zahraničních jevištích. Jako již tradičně se tedy můžete těšit na pestrou ochutnávku pozoruhodných uměleckých počinů, které ukáží, co všechno na divadle dokáže hudba! **Festival Dokořán pro hudební divadlo** zahájí naše inscenace muzikálu **Grand Hotel** a dále budeme 10.–14. června 2022 na obou scénách hostit dohromady šest tuzemských a dva zahraniční divadelní soubory. Podrobnou nabídku všech festivalových titulů naleznete v příštím čísle tohoto časopisu, v nabitém programu složeném z rozličných hudebních a pohybových představení či koncertů ale můžete vybírat už teď!

Vstupenky jsou totiž již nyní v prodeji na našich pokladnách nebo online na www.mdb.cz. Je jisté, že těchto pět dní by si mohl ne jeden milovník hudebního divadla pořádně užít. Přijďte se!

V příštím čísle

- Stanislav Moša v rozhovoru představí nejen příští sezónu
- Pozveme vás podrobně na festival *Dokořán pro hudební divadlo*
- Fotografie z vernisáže Petra Hlouška
- Rozhovor se scénografem Markem Cpinem
- Plakát Petry Šimberové

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN KVĚTEN 2022

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

274. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 25. 4. 2022

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvíl

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán

NAPOLEON ANEB ALCHYMIE ŠTĚSTÍ

20.–22. 6. na Biskupském dvoře

Milan Němec

Tracy Letts
MARY PAGE MARLOWOVÁ
magické drama   režie Mikoláš Tyc

Premiéra 10. a 11. září na Činoherní scéně